

er hans Mening, at det skulde være i og for sig umuligt, at der gaves et politisk Flertal i Rigsretten; tværtimod, saaledes som Rigsretten er sammensat hos os, tror jeg, det vil være Tilfældet i enhver Rigsret, at der vil være et Flertal, som politisk talt hører til den ene bestemte Retning i vort Lands Politik. Derimod har det ærede Medlem Ret i, at det politiske Flertal i Rigsretten burde ikke dømmes paa samme Maade, som man stemmer i en lovgivende Forsamling, men det bedste Middel til at forhindre det og til at fritage et politisk Flertal i Rigsretten fra at dømmes paa denne Maade, er at udelukke Rigsretten fra at afgjøre de Ting, som det tilkommer den repræsentative Forsamling at afgjøre, og det er den eneste Maade, hvorpaa man kan fikke sig imod at faae en politisk Afstemning i Rigsretten. Naar man derimod vil henlægge til Rigsrettens Afgjørelse og Bedømmelse af, om en given Bevilling er nyttig og hensigtsmæssig, uagtet Folkerepresentationen har udtalt sig derimod, og naar man altsaa vil henlægge til Rigsretten alle disse økonomiske, politiske og statsretlige Afgjørelser, som det netop er forbeholdt Repræsentationen at træffe, saa tvinger man Rigsretten til at dømmes politisk, og saa fremtvinger man en politisk Afstemning i Rigsretten. Hvad Monrad angaar, da veed jeg ikke, hvad der har givet det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds Anledning til disse bitre og spydige Bemærkninger overfor Monrads Udtalelser angaaende den sidste Rigsretsdom. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem mener, at en Rigsretsdom er et heiligt Omraade, som er hævet over al Kritik. Jeg antager nu, at en Rigsretsdom gaar ind under den almindelige videnskabelige og politiske Drøftelse ligesom enhver anden Kjendsgjerning. Jeg antager ikke, at der er det Mindste i Veien for, at Enhver, og saaledes altsaa endnu mere en Mand med den Autoritet som Monrad udtaler sig derom; jeg tror endog, at man maa være ham taknemlig for, at han udtaler sin Opfattelse af, hvad vor Forfatnings Grundsætning og Regler vilde føre til i saadant Tilfælde. Det tror jeg ikke er et Overgreb, og jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds virkelig skulde mene, at det er Noget, som er forkasteligt. Jeg har ikke Monrads sidste Piece saa præsent, at jeg tør indlade mig paa en Afgjørelse af, i hvilket Omfang han har forandret sin Mening; at han har gjort en Forandring for Erstatningens Vedkommende, sagde jeg allerede, da jeg forrige Gang havde Ordet. Altsaa, i den Henseende er der en Forandring i Monrads Standpunkt nu, og da han forelagde sin Ministeransvarlighedslov; men det, jeg taler om, er Monrads almindelige politiske Standpunkt, hans Opfattelse af Parlamentarismen, af Bevillingsmyndigheden, af Regjeringens Afhængighed af Repræsentationen og Sligt. Det var med Hensyn til det, at jeg gjorde gjæl-

dende, at det ærede Medlem vistnok noget overdreven Trøst, han søgte i, at ogsaa Monrad var gaaet alt Kjødets Gang. — Ja, hermed kan jeg lade mig nøie.

Alberti: Det Svar, jeg skylder de ærede Lædere, skal jeg affatte saa kort som mulig. Jeg skal først henvende mig til den ærede Conseilspræsident, som jo har udtalt sig denne Gang noget anderledes end tidligere. Det er mig om at gjøre at faae at vide, hvorledes Høire her i Rigsdagen og Ministeriet vil give Udkaft til en Ministeransvarlighedslov; om det kan lykkes at faae en saadan Lov ud, er mig mindre magtpaaliggende. Jeg kan fra dette Standpunkt være tilfreds med den ærede Conseilspræsidents Tilfagn om, at han vil foranledige, at Landsthinget og Regjeringen udtaler sig; men det undrer mig, at ikke en Stemme fra det høie Ministerium har ladet sig forlyde angaaende Indholdet af mit Forslag. Det er jo rimeligt, at Udvaldet vil blive, som Hs. Excellence forudsagde, en Splid mellem Landsthinget og Folkethinget ogsaa om dette Punkt, men saa kan det ærede Ministerium jo gjøre som i April 1877, nemlig skrive en allerunderdanigst Forestilling om, at nu ere Landsthing og Folkething uenige, og saa maa Ministeriet blive siddende. Dette er nu mig det Samme med Hensyn til dette Spørgsmaal. Altsaa jeg er for saa vidt den ærede Conseilspræsident mere forbunden denne Gang end for tre Aar siden, uden at jeg forøvrigt anser mig for forpligtet til at være ham forbunden; thi jeg tror, at det er Ministeriets ligefremme Pligt at skyde til og tilskynde denne Sags Behandling. Det er ganske interessant at sammenligne den ærede Conseilspræsident her i Salen med Indenrigsministeren i 1849 — det var ogsaa en Mand fra Randens Amt —; han udtalte sin Længsel efter at faae en Ministeransvarlighedslov; men jeg tror ikke, at den ærede Conseilspræsident har nogen som helst Længsel i det Stykke, undtagen da efter at blive fri for en Ansvarlighedslov. Jeg kommer nu til den ærede Læser fra Thisted Amts 3die Valgfreds (Bagger). Han fremhævede som en Mangel, at jeg ikke tager Hensyn til de affagte Rigsretsdomme. Jeg veed ikke, om den ærede Læser har fundet noget Ansvarlighedssystem i de Domme, thi ved Efterlæsning har jeg ikke kunnet finde nogen systematisk Tanke i dem. Det er allerede berørt af min ærede Ven for Kjøbenhavns Amts 4de Valgfreds (Hørup), som kjender disse Domme Sætning til Sætning, og den ærede Læser fra Thisted, som nok ikke er til Stede i Dag, vilde gjøre os en stor Tjeneste ved at give Systemet for Ministeransvarlighed efter disse Domme. Han vilde vise sig som det skarpsindigste Hoved i dette Thing, hvis han kan faae Forstand ud af disse Domme. Lag de nationalliberale Blade fra 1856 og se,